

Další účastnice řízení před odvolacím senátem, vystupující jako vedlejší účastnice před Tribunálem: Johann Heinrich Bornemann GmbH — Geschäftsbereich Kunststofftechnik Obernkirchen (Obernkirchen, Německo) (zástupce: A. Oldekop, advokát)

Předmět věci

Žaloba podaná proti rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 19. dubna 2011 (věc R 1802/2010-2) týkajícímu se námitkového řízení mezi společnostmi Johann Heinrich Bornemann GmbH — Geschäftsbereich Kunststofftechnik Obernkirchen a Evonik Industries AG.

Výrok

- 1) O žalobě již není třeba rozhodovat.
- 2) Žalobkyně a vedlejší účastnice řízení ponese vlastní náklady řízení a každá nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených žalovaným.

(¹) Úř. věst. C 269, 10.9.2011.

Usnesení Tribunálu ze dne 6. prosince 2012 — Spa Monopole v. OHIM — Royal Méditerranée (THAI SPA)

(Věc T-664/11) (¹)

(„Ochranná známka Společenství — Námitkové řízení — Omezení služeb uvedených v přihlášce ochranné známky — Nevydání rozhodnutí ve věci samé“)

(2013/C 32/28)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgie) (zástupci: L. de Brouwer, E. Cornu a É. De Gryse, advokáti)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (zástupce: A. Folliard-Monguiral, zmocněnec)

Další účastnice řízení před odvolacím senátem OHIM: Royal Méditerranée, SA (Madrid, Španělsko)

Předmět věci

Žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 20. října 2011 (věc R 1976/2010-4) týkajícímu se námitkového řízení mezi Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV, a Royal Méditerranée, SA.

Výrok

- 1) O projednávané žalobě již není třeba rozhodovat.
- 2) Každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.

(¹) Úř. věst. C 65, 3.3.2012.

Žaloba podaná dne 12. listopadu 2012 — von Storch a další v. ECB

(Věc T-492/12)

(2013/C 32/29)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Žalobci: Sven A. von Storch (Berlín, Německo) a 5216 dalších (zástupci: M. Kerber a B. von Storch, advokáti)

Žalovaná: Evropská centrální banka

Návrhová žádání

Žalobci navrhují, aby Tribunál:

- prohlásil rozhodnutí Evropské centrální banky ze dne 6. září 2012 o řadě technických parametrů souvisejících s přímými transakcemi Eurosystemu na sekundárních trzích státních dluhopisů za neslučitelná s články 123 až 125 SFEU, prohlásil je podle článku 264 SFEU za neplatná a zabránil jejich dalšímu provádění;
- prohlásil rozhodnutí Evropské centrální banky ze dne 6. září 2012 o dodatečných opatřeních k zachování dostupnosti zajištění pro protistrany s cílem zachovat jim přístup operacím Eurosystemu na poskytování likvidity za neslučitelná s články 123 až 125 SFEU, prohlásil je podle článku 264 SFEU za neplatná a zabránil jejich dalšímu provádění;
- uložil podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu žalované náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládají žalobci následující žalobní důvody:

- 1) Sporná rozhodnutí jsou v rozporu s články 123 až 125 SFEU. Žalobci v této souvislosti tvrdí, že článek 123 SFEU zakazuje monetarizaci státních dluhů, a že tento zákaz, jak je patrné již z nařízení (ES) č. 3603/93 (¹) platí obecně, to znamená pro primární a pro sekundární trh.

- 2) Evropská centrální banka dále porušuje článek 127 SFEU. Žalobci tvrdí, že cílem mandátu monetární politiky ECB je cenová stabilita. Realizací uvedených opatření však EZB provádí fiskální politiku a jedná *ultra-vires*.
- 3) Napadená rozhodnutí jsou krom toho neslučitelná s protokolem (č. 27) o vnitřním trhu a hospodářské soutěži⁽²⁾ ve spojení s článkem 51SEU. Podle názoru žalobců představuje nákup cenných papírů států ve finanční tísní přímý zásah do segmentu trhu, který se vyznačuje převísem nabídky. Tento nákup představuje umělé snížení nabídky s příslušnými dopady na běžný výnos těchto cenných papírů, které není slučitelné se zásadami nenarušené hospodářské soutěže.
- 4) Evropská centrální banka jedná v rozporu s článkem 130 SFEU ve spojení s článkem 7 statutu Evropského systému centrálních bank a Evropské centrální banky⁽³⁾, protože se prezident ECB nechal k přijetí napadených rozhodnutí dotlačit.
- 5) Nákup státních dluhopisů, který není motivovaný úvahami monetární, nýbrž fiskální politiky, a který neslouží zajištění cenové stability, negativně ovlivňuje trhy a ohrožuje tím důvěru v nezávislou monetární politiku. Podle názoru žalobců vyplývá z normativního systému evropské měnové unie subjektivní právo na zdržení se zjevně destabilizačního jednání, které je neslučitelné zejména s články 123 a 125 SFEU.

(1) Nařízení Rady (ES) č. 3603/93 ze dne 13. prosince 1993, kterým se upřesňují definice pro použití zákazů uvedených v člancích 104 a 104b Smlouvy (Úř. věst. L 332, s. 1; Zvl. vyd. 10/01, s. 27).

(2) Úř. věst. 2010, C 83, s. 309.

(3) Protokol (č. 4) o statutu Evropského systému centrálních bank a Evropské centrální banky (Úř. věst. C 83, s. 230).

Žaloba podaná dne 20. listopadu 2012 — Slovinsko v. Komise

(Věc T-507/12)

(2013/C 32/30)

Jednací jazyk: slovinština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Republika Slovinsko (zástupci: V. Klemenc, državná pravobranilka a A. Grum, pomočnica državne pravobranilke)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunal:

— zrušil rozhodnutí Komise ze dne 19. října 2012 o opatřeních ve prospěch podniku ELAN d.o.o., SA.26379 (C 13/2010) (ex NN 17/2010), které Komise oznámila Slovinsku dopisem č. SG-Greffe(2012) D/14375 ze dne 20. září 2012, v němž mimo jiné v článku 2 rozhodla, že Slovinsko neoprávněně provedlo v roce 2008 opatření státní podpory ve prospěch společnosti Elan ve formě rekapitalizace ve výši EUR 10 milionů v rozporu s čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie, což je důvod, proč Slovinsko musí požadovat navrácení podpory jejím příjmem, a

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobkyně dva žalobní důvody.

- 1) První žalobní důvod: v napadeném rozhodnutí Komise nesprávně použila čl. 107 odst. 1 SFEU a článek 345 SFEU a dopustila se podstatného procesního pochybení, jelikož nesprávně posoudila skutkové okolnosti a nedostatečně nebo nesprávně odůvodnila dotčené rozhodnutí, pokud jde o otázku, zda je možné připsat opatření rekapitalizace v roce 2008 Republice Slovinsko.

Žalobkyně je názoru, že Komise došla v rozporu s ustanoveními čl. 107 odst. 1 SFEU a článku 345 SFEU k závěru, že je možné připsat Republice Slovinsko jednání společníků společnosti Elan v rámci její rekapitalizace v roce 2008. Komise odůvodnila svůj závěr skutečností, že stát jakožto vlastník jmenuje dozorčí radu, což je argument, kterým Komise podle názoru žalobkyně popírá duální systém řízení státních podniků.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné — a sice bez relevantních a dostatečných důvodů — a chybné, neboť Komise argumentuje, že existují pádné důkazy o úzkém zapojení státu do rozhodovacího procesu kapitálové společnosti (Kapitalska družba, KAD) a poradenské a správcovské společnosti (Družba za svetovanje in upravljanje, DSU), přičemž jsou její argumenty založeny pouze na nedůvěryhodných důkazech a důkazech typu „hear say“. Napadené rozhodnutí není odůvodněno i co se týče ostatních společníků společnosti Elan, kterým Komise vytýká pouze paralelní jednání. Podle názoru žalobkyně indicie zmíněné Komisí v napadeném rozhodnutí v žádném případě nepředstavují indikátory, které by v souladu s judikaturou Soudního dvora a Tribunálu naznačovaly, že státní orgány jsou zapojeny do přijetí opatření rekapitalizace společnosti Elan v roce 2008.